

Ölümün Tarifi Öylece Yatmaktı

– Aysu · 03 Kasım 2012

Tipik bir köylü kadınıydı Azime Hatun. Beyaz benizli, ince uzun parmakları, narin beyaz elleri vardı. Başında paralı fesi ve üç peşli dedikleri elbise ile hatırlıyorum şakacı bir kadındı. Kış aylarında zaman zaman bizde kalır; soğuk kış akşamlarında bizleri oturduğumuz yerde yer minderlerine yada yaslandığımız kanepeye diker, ve sonra da yerimizden kalkmamız için bizlerden bir şeyler isterdi. Ve tabii biz oturduğumuz yere dikildiğimiz için kımıldayamazdık. Ve hemen ardından bir kahkaha koparır hatta çok uzun zaman gülerdik halimize. Şakayı çok severdi ve çok güleçti. Ama annemle hiç anlaşamazdı, işte taa o zamanlardan gelen korkulu bir rüyadır, benim için gelin kaynana kavgası ....

Ve anılarını anlatmayı da çok severdi,,Her akşam Azime hatunun dizlerinin dibine oturur, cinlerden, perilerden, ölümlerden köy yerlerinde yaşanan selden, yağın karın yolları kapatmasından tutunda akla ne gelirse hadi anlat derdik. Bazen anlatmak istemez unuttum hatırlamıyorum dese de bizim ısrarlarımıza dayanamaz, aklına geleni ya yeniden anlatır yada yalan yanlış bir şeyler uydururdu ve bizler kah korku içinde kah heyecanla onu dinlerdik. Bizleri meğer ne de çok severmiş Azime Hatun. O zamanlar sevilmenin tadını alan bizler bu gün yurt yuva sahibi olup torunlarımızda olunca çok daha iyi anladım ki Azime Hatun için bizler bir pırlanta tanesi kadar değerliymişiz. İnsan yaşamadan bilmiyor hangi yaşta olursa olsun hayatta her zaman bir şeyler öğreniyormuş.

Ve bir gün ölümün soğuk yüzüyle tanıştık.O zamanlar telefon denilen icadın az olduğu zamanlardı. Sabahın er vaktinde bahçe kapımızın sert şeklide açılması ile annemle birlikte ben de yatağımdan fırlamış amcamın sesiyle irkilmiştik: Amcamın o kadar uzak yerden sabahın bu saatinde neden gelmiş oluşunu anlayamamış, amcamın yüzüne meraklı gözlerle bakmıştık. Babam evde yok iş icabı bir gün önce Ankara'ya gönderilmişti. Amcamın annemin kulağına sessizce bir şeyler söylemesi, bende büyük bir merak ve birazda korku uyandırmıştı. Annem ağlamaya başlamış ve korkuyor ve ne olduğunu anlamasamda ben de ağlıyordum,sonra annem diğer dört kardeşimi de uyandırarak giydirmeye başlamış ve evden apar topar çıkarak amcamın geldiği taksiye binip amcamlara doğru yol almıştık. Ve eve ulaştığımızda evden ağlama sesleri ile beni ve kardeşlerimi bir korku almış meraklı gözlerle etrafa bakıyorduk, annemize bir şey sormak istesekte soramıyor sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Biz bahçede bırakıldık nedense içeriye alınmadık. Bizim gibi bir amca çocukları daha vardı bahçede bekliyorduk.. Amcamın büyük kızı Sultan ablamız bir ara yanımıza geldiğinde bize babaannemizin öldüğünü anlattığını hatırlıyorum. Peki ölmek nasıl bir şey diye sorduğum o an dün gibi aklımda ve bana ilk ölümün tarifi o gün yapılmıştı . Yattığın yerde hiç kımıldamadan durmak ve uzaklara çok uzaklara gitmekti; uzakların adı ise cennetti. Ve artık Azime Hatun yoktu. Uzaklara gitmiş olması ve bir daha Azime Hatun'u göremeyeceğimizi bilmek hepimizi çok üzmüştü o bizlere masallar anlatan köy hikayelerini dinlerken heyecanlandığımız cinlerinden, perilerinden kortuğumuz o Azime Hatun yoktu artık . Ve bir daha da olmayacaktı ..

İşte bana ölümün tarifinin ilk yapıldığı gün o gündü. Babaannemizi son görüşümüzü hayal meyal hatırlıyorum ve şimdi bir annanne olduktan sonra keşke babaanem bizimle birlikte uzun yıllar yaşasaydı demekten kendimi alamıyorum. Büyüklerimiz evlerimizin beti bereketi olan nadide değerlerimizdir. Her ne kadar annelerimiz, kaynanalarını sevmese de bir gün annelerimizin hatta ve hatta bizlerinde birer kaynana olacağını unutmadan büyüklerimize saygı ve sevgi ile bakalım. Çünkü tarih tekerrürden ibarettir. İlahi adaletin bir gün bizlere de tecelli edeceğini tek bir an aklımızdan çıkarmayalım.

aysu